

בא ראה, בפעשה שהטוב מתעורר, שהוא הימין, כל השמחה וכל הטוב וכל הברכות נמצאות, והכל הוא בחשאי, כמו שבארנו שאומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, וזה הסוד, משום [שהוא יחוד] שאז הוא היחוד כראוי.

אמר רבי חייא, וכי אליהו, פיון שהוא גזור והקדוש ברוך הוא מקים, והוא גזר על השמים שלא להוריד טל ומטר, איך הוא פחד מאיזבל ששלחה לו, שפתוב (מלכים-א יט) כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם, ומיד פחד וברח על נפשו?

אמר לו רבי יוסי, הנה פרשוה שחצדיקים לא רוצים להטריח את רבונם במקום שנוק נמצא [ול] לעין, כמו ששמואל, שפתוב (שמואל-א טז) איך אלך ושמע שאול והרגני. אמר לו, עגלת בקר תקח בידך, משום שחצדיקים לא רוצים להטריח את רבונם במקום שנמצא נוק. אף כן אליהו, פיון שראה שנוק נמצא, לא רצה להטריח את רבונו.

אמר לו, אני שמעתי דבר, שהנה באליהו לא כתוב בו ויירא וילך אל נפשו, אלא ויירא, ראה ראה. ומה ראה? אלא ראה שהנה מכמה שנים הולך אחריו מלאך המות, ולא נמסר בידו, ועכשו וילך אל נפשו. מה זה וילך אל נפשו? הלא לקיים הנפש, ומי הוא? עץ החיים להדבק שם.

בא ראה, כלם פתוב את נפשו, וכאן פתוב אל נפשו, וסוד זה שמעתי, שאמר רבי שמעון, כל הנשמות של העולם, כלם יוצאים מאותו נהר ששופע ויוצא, ואת כלם הוא לוקח אותו צרור החיים,

מההוא נהר דנגיד ונפיק,

תא חזי, בפעפתא דטוב אתער, דאיהו ימינא, כל חידו, וכל טיבו, וכל ברכאן משתפחן, וכלא בחשאי איהו, כמה דאוקמוה, דאמרי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, ורזא דא בגין דהא (ס"א דהא איהו יחודא) דאיהו פדין יחודא כדקא חזי.

אמר רבי חייא, וכי אליהו, פיון דאיהו גזר, וקודשא ברוך הוא מקיים. ואיהו גזיר על שמיא, דלא לאחתא מטרא וטלא, היך דחיל איהו מאיזבל, דשדרת ליה. דכתיב, (מלכים א יט) כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם, ומיד דחיל וערק על נפשיה.

אמר ליה רבי יוסי, הא אוקמוה, דצדיקיא לא בעאן לאטרחא למאריהון, באתר דנזקא אשתפחת (ליה) לעינא. כגוונא דשמואל, דכתיב, (שמואל א טז) איך אלך ושמע שאול והרגני, אמר ליה, עגלת בקר תקח בידך. בגין דצדיקיא לא בעאן לאטרחא למאריהון באתר דנזקא אשתפח. אוף הכי אליהו, פיון דחמא דנזקא אשתפח, לא בעי לאטרחא למאריה.

אמר ליה, אנא מלה שמענא, דהא באליהו לא כתיב ביה ויירא וילך אל נפשו, אלא (מלכים א יט) ויירא. ראה חמא, אלא חמא דהא מכמה שנין אזל בתריה מלאך המות, ולא אתמסר בידיה. והשתא וילך אל נפשו, מאי וילך אל נפשו, אזל לקיומא דנפשא, ומאן איהו אילנא דחיי לאתדבקא תמן.

תא חזי, פלהו כתיב את נפשו, והכא כתיב אל נפשו, ורזא דא שמענא, דאמר רבי שמעון, כל נשמתין דעלמא, פלהו נפקי